

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 381/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., O., J. M., O., a M. G., O., zastúpených advokátkou JUDr. E. H., Advokátska kancelária, N., pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2 T/29/2008 z 29. septembra 2008, rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 To/67/2009 z 2. marca 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo/12/2011 z 30. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M., J. M. a M. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2011 doručená sťažnosť J. M., O., J. M., O., a M. G., O. (ďalej len „sťažovatelia“ alebo

„obvinení“), zastúpených advokátkou JUDr. E. H., Advokátska kancelária, N., pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T/29/2008 z 29. septembra 2008, rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To/67/2009 z 2. marca 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo/12/2011 z 30. marca 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 2 T/34/2003 uznaní za vinných z trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2005) a trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 a 2 Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2005), oba skutky formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2005) a bol im uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 30 mesiacov. Proti tomuto rozhodnutiu podali odpor, na základe ktorého boli okresným súdom spod obžaloby oslobodení. Po podaní odvolania prokurátorom krajský súd prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil so záväzným pokynom okresnému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T/34/2003 z 25. januára 2006 boli sťažovatelia uznaní za vinných z oboch trestných činov a bol im uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 24 mesiacov. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie, ktoré krajský súd uznesením sp. zn. 3 To/91/2006 z 26. septembra 2006 zamietol. Na základe ich dovolania najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Tdo/11/2007 zo 6. novembra 2007 rozhodol, že uvedeným uznesením krajského súdu bol porušený zákon v neprospech obvinených, napadnuté uznesenie, ako aj ďalšie na neho nadväzujúce rozhodnutia zrušil a krajskému súdu prikázal vec znovu prerokovať a rozhodnúť. Najvyšší súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že *„súbeh uvedených trestných činov je vylúčený, pretože konanie, ktoré možno podradiť pod skutkovú podstatu trestného činu obmedzovania osobnej slobody... je fakticky konzumované konaním smerujúcim*

k naplneniu zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu vydierania..., ak takým konaním obvinení obmedzili osobnú slobodu poškodeného“, a to sa v konečnom dôsledku premietlo do uloženia trestu (za viac trestných činov) obvineným. Najvyšší súd zároveň uviedol, že „keďže napadnuté rozhodnutie bolo zrušené len v dôsledku dovolania podaného v prospech obvineného, nemôže v novom konaní dôjsť ku zmene rozhodnutia v jeho neprospech“.

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T/29/2008 z 29. septembra 2008 boli sťažovatelia uznaní za vinných z trestného činu vydierania formou spolupáchateľstva (§ 9 ods. 2 a § 235 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005) a bol im uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 mesiacov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu 24 mesiacov. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie, na základe ktorého krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 To/67/2009 z 2. marca 2010 zrušil prvostupňový rozsudok vo výroku o treste a sťažovateľom uložil trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu 1 roka. Keďže sťažovatelia s uvedeným rozhodnutím nesúhlasili, podali podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku dovolanie najvyššiemu súdu, ktoré bolo uznesením sp. zn. 3 Tdo/12/2011 z 30. marca 2011 odmietnuté pre nesplnenie označených dôvodov dovolania.

Sťažovatelia uviedli, že sa cítia byť nevinní a žiadnych skutkov, ktoré sú im kladené za vinu, sa nedopustili. Podľa názoru sťažovateľov zo strany okresného súdu došlo k závažným procesným pochybeniam, a to tým, že nekonal dôsledne podľa pokynu nadriadených súdov, neprejednal obžalobu tak, ako bola prokurátorom predložená, ale zo žalovaného jednočinného súbehu dvoch trestných činov jednu časť vypustil a rozhodol iba o ďalšej časti, čím zasiahol do kompetencie prokurátora, neprejednal vec v potrebnom rozsahu, nevykonal dostatočné dokazovanie, nevypočul ich k tým dôkazom, ktoré sa týkali len jedného skutku. S napadnutým rozhodnutím okresného súdu preto nesúhlasia. Taktiež nesúhlasia s napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ktorý sa zaoberal iba otázkou trestu a nevzal do úvahy nimi predložené pripomienky týkajúce sa procesných pochybení okresného súdu. Podľa názoru sťažovateľov najvyšší súd sa zaoberal tým, čoho sa vôbec nedovolovali.

Sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd vyslovil, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T/29/2008 z 29. septembra 2008, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To/67/2009 z 2. marca 2010 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo/12/2011 z 30. marca 2011 bolo porušené ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo/12/2011 z 30. marca 2011 a vec vrátil „*na nové prejednanie a rozhodnutie*“ a aby sťažovateľom priznal trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovatelia namietali porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T/29/2008 z 29. septembra 2008, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To/67/2009 z 2. marca 2010 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo/12/2011 z 30. marca 2011.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T/29/2008 z 29. septembra 2008

V rámci svojej judikatúry ústavný súd už vyslovil, že princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04).

Podľa § 306 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie.

Ako vyplýva z obsahu sťažnosti a jej príloh, sťažovatelia využili možnosť domôcť sa ochrany svojich práv vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu okresného súdu podaním odvolania, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 To/67/2009 z 2. marca 2010.

Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (podobne napr. IV. ÚS 115/07, II. ÚS 343/09, III. ÚS 115/2011).

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 To/67/2009 z 2. marca 2010

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje (podobne napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 110/03, III. ÚS 220/2010).

Podľa aktuálnej judikatúry ústavného súdu v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku sa považuje ústavná sťažnosť za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie tejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (I. ÚS 169/09, I. ÚS 358/09, III. ÚS 114/2010, III. ÚS 164/2011).

Vzhľadom na to, že sťažovateľmi podané dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo/12/2011 z 30. marca 2011 odmietnuté pre nesplnenie označených dôvodov dovolania, ústavný súd považuje sťažnosť v tejto časti za podanú včas.

Predmetom sťažnosti v tejto časti je nesúhlas sťažovateľov s napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ktorému vytykajú, že sa zaoberal iba otázkou uloženia trestu a nevezal do úvahy ich pripomienky k procesným pochybeniam okresného súdu spočívajúcim v nerešpektovaní predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu a v nevykonaní dostatočného dokazovania. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia obsahovo identické námietky týkajúce sa postupu okresného súdu nastolili nielen vo svojich opravných prostriedkoch, o ktorých už rozhodol krajský súd a najvyšší súd, ale rovnako ich formulovali aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí okrem iného uviedol:

„V dôsledku rozhodnutia Najvyššieho súdu SR krajský súd rozhodnutím zo dňa 15. 01. 2008 sp. zn. 3 To/94/2007 zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa a vec vrátil súdu I. stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Poukázal na to, že skutkový stav bol správne zistený avšak konanie obžalovaných bolo nesprávne právne posúdené a v tej súvislosti boli porušené aj ustanovenia o ukladaní trestu obžalovaným.

Po zrušení veci súd I. stupňa v časti právnej kvalifikácie konania obžalovaných rešpektoval rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 11/2007, ako aj následne rozhodnutie Krajského súdu v Trnave a konanie obžalovaných právne kvalifikoval ako trestný čin vydierania podľa § 9 ods. 2 k § 235 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005. Nerešpektoval však názory Najvyššieho súdu SR v Bratislave a Krajského súdu v Trnave ohľadne uloženia trestu obžalovaným, keď uložil obžalovaným pôvodný trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Pri ukladaní trestu obžalovaným bolo totiž nutné prihliadnuť na to, že obžalovaným sa ukladá trest len v zmysle ustanovenia § 235 ods. 1 Trestného zákona bez použitia ustanovenia § 35 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005.

Krajský súd preto zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a pri uložení trestu obžalovaným vychádzal z ustanovení § 23 a § 31 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005, pričom prihliadol na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť a na možnosť nápravy a pomery obžalovaných. Obžalovaným uložil podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona tresty odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace u každého osobitne, a zároveň podľa § 58 ods. 1 písm. a) a § 59 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 všetkým obžalovaným výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 1 (jedného) roka u každého osobitne.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), resp. porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd už judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne

a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na judikatúru bývalej Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris), v zmysle ktorej sa pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, ako vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci je toho názoru, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu. Krajský súd svoje závery ústavne akceptovateľným spôsobom

odôvodnil a uviedol logický postup, ako k týmto záverom dospel. Ústavný súd preto hodnotí napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako jasné, zrozumiteľné a zodpovedajúce obsahu základného práva na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Keďže samotný krajský súd v posudzovanom konaní ďalšie dôkazy nedoplňal, ale pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkových zistení (resp. záverov) okresného súdu, jeho postupom nedošlo ani k porušeniu základného práva sťažovateľov vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd preto nevidí žiadny dôvod na prehodnocovanie, resp. spochybňovanie právnych záverov krajského súdu uvedených v napadnutom rozhodnutí, ktoré sú výsledkom interpretácie príslušných ustanovení Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2005) a Trestného poriadku a ktoré sú v konečnom dôsledku len odlišné od právnych argumentov sťažovateľov. Právo na súdnu ochranu neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (podobne napr. III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu relevantnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a označenými právami sťažovateľov, porušenie ktorých namietali, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo/12/2011 z 30. marca 2011

Napadnutým rozhodnutím najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľov pre nesplnenie (nimi uplatnených) dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku. Sťažovatelia najvyššiemu súdu vytýkajú, že sa zaoberal tým, čoho sa

vôbec nedovoľávali, pričom, ako už bolo uvedené, námietku porušenia označených práv spájajú s procesnými pochybeniami okresného súdu spočívajúcimi v nerešpektovaní predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu a v nevykonaní dostatočného dokazovania.

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí okrem iného uviedol:

„Dôvod dovolania podľa písm. g) § 371 ods. 1 Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Nemožno však ním napadnúť informatívnu hodnotu dôkazu, resp. spôsob hodnotenia dôkazu súdom. Nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť len v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní.

Obvinení dôvod dovolania podľa písm. g) § 371 ods. 1 Tr. por. videli v tom, že podľa ich názoru, okresný súd ich mal po zrušení veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky a následne i Krajským súdom v Trnave znovu vypočuť a vykonať všetky dôkazy na vec sa vzťahujúce odznovu.

Takýto postup okresného súdu však nebol potrebný, pretože všetky dôkazy zadovážené v prípravnom konaní i v konaní pred súdom boli vykonané v súlade so všetkými zákonnými ustanoveniami upravujúcimi vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Obvinení neuviedli, v čom konkrétne vidia porušenie zákona pri vykonávaní jednotlivých dôkazov, ani ktorý konkrétny dôkaz mal byť vykonaný nezákonným spôsobom. Z obsahu ich dovolania je však zrejmé, že oni v skutočnosti ani nenamietajú zákonnosť postupu pri vykonávaní dôkazov, ale namietajú spôsob hodnotenia dôkazov súdom.

Porušenie zákona z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., teda, že zistený skutok bol v posudzovanom prípade nesprávne právne posúdený ako jednočinný súbeh dvoch trestných činov, a to trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák. a trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 Tr. zák., ktorý je vylúčený, bolo napravené rozhodnutím Okresného súdu v Dunajskej Strede z 29. septembra 2008, keď súd postupoval v intenciách rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo 13/2007 a uznesenia Krajského súdu v Trnave z 15. januára 2008, sp. zn. 3 To 94/2007.

Aj v prípade tohto dovolacieho dôvodu dovolacie námietky obvinených smerovali k tomu, že namietali spôsob hodnotenia dôkazov, keď žiadali zrušiť napadnuté rozhodnutia v rámci dovolacieho konania z dôvodu, že sa cítia byť nevinní.

Je treba v tejto súvislosti zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až písm. l) Tr. por. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu v systave súdov, zameranú na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplniť, alebo meniť len odvolací súd. Dovolací súd nemôže posudzovať úplnosť skutkových zistení, nemôže bez ďalšieho sám prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože dôkazy v konaní o dovolaní nemôže sám vykonávať. Namietané nesprávne skutkové zistenia alebo nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôžu zakladať dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.“

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 35/02, I. ÚS 145/2010, II. ÚS 324/2010).

Uvedené závery najvyššieho súdu ústavný súd nepovažuje za také, ktoré by odporovali ústavnoprávnym princípom ochrany základných práv a slobôd. To znamená, že vyhodnotenie najvyššieho súdu v otázke o nenaplnení sťažovateľmi uplatnených dôvodov dovolania nemožno bez ďalšieho považovať za nesprávne, resp. ústavne nekonformné. Právny názor najvyššieho súdu o nesplnení dôvodov dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený dostatočne a presvedčivo a nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Najvyšší súd jasne a zrozumiteľne vymedzil aj svoju právomoc vo vzťahu k dokazovaniu. Ústavný súd taktiež nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala

svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone. Z hľadiska dodržania ústavnoprocených princípov zabezpečujúcich ochranu základných práv a slobôd ústavný súd nepovažoval za dôvodné zasahovať do výkladu a aplikácie príslušných ustanovení Trestného poriadku najvyšším súdom.

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu relevantnú súvislosť ani medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľov, porušenie ktorých namietali, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov v nej uvedenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011